

Hồi 39**Quần ma tranh bảo**

Mã Minh Tích thấy Lâm Đoàn Nghĩa bỏ đi liền đánh theo hai chưởng.
Mã Lan Trân kêu lên:

- Không được.

Đồng thời vung chưởng đánh chặn lại.

Bình một tiếng cô ta bị chưởng lực cuốn đi xa tới ba trượng rơi xuống còn lùi lại mấy bước nữa gọi to:

- Nghĩa lang hãy cứu thiếp.

Lâm Đoàn Nghĩa hừ một tiếng nói:

- Bọn tiện tỳ các người không có kẻ nào tốt lành đâu. Đừng theo hại thiếu gia nữa.

Mã Lan Trân tuy công lực không bằng Mã Minh Tích nhưng vừa rồi đấu chưởng không bị thương định dùng khổ nhục kế để giữ Lâm Đoàn Nghĩa lại nào ngờ chàng nói câu đó, nổi giận nghiến răng gọi theo:

- Lâm Đoàn Nghĩa người thật tàn nhẫn, rồi sẽ biết tay ta.

Ngũ Nhạc Thần Hành cười hô hô nói:

- Không khéo tiểu tử họ Lâm đó sau này cũng đi theo vết xe đổ của Phương lão quái thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa đang chạy thì chợt nghe tiếng người gọi:

- Nghĩa ca cũng tới ư? Nhưng gia sư đi rồi.

Chàng nhận ra giọng nói của Khâu Ngọc Anh, dừng lại nói:

- Anh muội, Hoa đệ có tới đây không?

Đưa mắt nhìn về phía nàng vừa nói một lúc sau thấy Khâu Ngọc Anh đứng trong một lùm cây liền bước đến gần.

Sau gần ba năm xa cách hai người mới gặp được nhau cả hai đều mừng khôn xiết.

Khâu Ngọc Anh cười nói:

- Vừa rồi muội lo quá, nay huynh đến được đây thì huynh yên tâm rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy nàng nặng tình với mình như thế kinh hãi nghĩ thầm:

- Chỉ e vướng vào một mối oan tình nữa thì nguy.

Nhưng qua thời gian xa cách chàng không muốn cuộc trùng phùng thêm nặng nề, cười nói:

- May nhờ có bà bà đến giải được thế nguy như vậy Lâm Đoàn Nghĩa huynh đã được lệnh sư ba lần giải cứu.

Rồi chợt hỏi:

- Hoa đệ đâu?

Khâu Ngọc Anh đáp:

- Nó đã được bà bà gửi sang học nghệ ở một kỳ nhân khác từ lâu. Mấy năm nay thư đệ chưa gặp nhau lần nào, lần này huynh đến đây vì nội đan của Thiên Tái Thần Độc đúng không?

- Chỉ một phần thôi, nhưng bây giờ thì ta không cần nữa.

Khâu Ngọc Anh ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao vậy?

- Thực ra thì không phải không cần nhưng chỉ muốn lấy nó để tặng cho hai thư đệ.

Khâu Ngọc Anh mở to mắt hỏi:

- Tặng cho muội?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu.

Khâu Ngọc Anh trầm ngâm nói:

- Muội rất cảm động trước thịnh tình của ca ca nhưng không thể lấy được nội đan của Thiên Tái Thần Độc. Bởi vì khi bị uy hiếp nó sẽ làm nội đan tan ra để trợ giúp cơ thể, khi bình thường mới tụ lại. Nếu ai có phúc phần chỉ cần nhận được của nó một ít linh khí là đủ rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Làm sao mới nhận được linh khí của nó?

Khâu Ngọc Anh nhìn quanh xem có người nào không mới thấp giọng nói:

- Nghe gia sư nói lại thì phải giúp nó mới được nhưng công lực của Thiên Tải Thần Độc vô cùng thâm hậu, bản tính nó lại hung bạo, không biết bao giờ nó mới tới đây?

- Bây giờ nó còn bị chặn đánh ở sườn núi giúp nó cũng được chứ sao?

Khâu Ngọc Anh lắc đầu:

- Không được, bây giờ nó còn sung sức hơn nữa đối địch với nó là người của Cửu Đại Môn phái, nếu trợ giúp nó thì sẽ rất phiền phức.

Lâm Đoàn Nghĩa trầm ngâm nói:

- Chỉ e người của Cửu Đại Môn phái bị tận diệt bởi con ác thú đó.

Khâu Ngọc Anh nói:

- Vì tham bảo vật thì phải chấp nhận hy sinh, chẳng lẽ vô cớ giết con vật là không có tội sao?

Nàng dừng lại một lúc nói tiếp:

- Ca ca hãy chờ khi Long Tụ Thập Tam Tôn đánh nhau với nó khi ấy Thiên Tải Thần Độc đã kiệt sức thì xuất thủ giúp Thiên Tải Thần Độc vừa báo thù vừa hy vọng được linh khí của nó.

- Làm sao muội biết được cừ nhân của chúng ta là Long Tụ Thập Tam Tôn?

Khâu Ngọc Anh thở dài:

- Trước đây muội còn chưa biết cừ nhân của chúng ta là ai nhưng sau lần gia sư cứu giúp huynh ở Hàn Giang Khẩu lão nhân gia mới nói rằng bọn người đối địch với huynh hôm đó là tay chân của Long Tụ Thập Tam Tôn.

Đột nhiên có một ánh chớp loé rục lên giữa không gian, đồng thời một tiếng gầm chấn động núi rừng khắp chân núi vang lên tiếng người la dậy đất.

Lâm Đoàn Nghĩa đoán rằng Thiên Tải Thần Độc đã phá được trùng vây nhất định sẽ sa vào Thiên Môn Trận của Cửu U Quỷ Mẫu.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Ta phải đi đây.

Dứt lời nhún mình định lao đi.

Khâu Ngọc Anh chợt giữ lấy vai chàng nói:

- Ca ca đừng vội.

Lâm Đoàn Nghĩa bị nàng ấn vào vai không sao nhắc mình lên nổi, mừng rỡ nói:

- Ngờ muội có thân thủ cao cường như vậy, thật đáng mừng.

Khâu Ngọc Anh không đáp chỉ tay ra ngoài rừng nói:

- Huynh xem kìa.

Lúc ấy cả trong rừng cũng náo loạn, mùi máu nhân ảnh lao ra khỏi rừng

Khâu Ngọc Anh chợt thở dài nói:

- Thật đáng tiếc.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Sao muội lại nói thế?

Khâu Ngọc Anh đáp:

- Bây giờ Thiên Tái Thần Độc đã bị dồn đến bước đường cùng mới buộc phải dùng nội đan đã nhiều năm để giết người, hiện ở đây chỉ trừ những vị cao nhân tiền bối hoặc mấy tay ma đầu ra còn mấy người trẻ tuổi vừa lao ra khỏi rừng, thậm chí cách nhận linh khí của Thiên Tái Thần Độc cũng không biết, chỉ đến nộp mạng vô ích mà thôi há không đáng tiếc?

Chính lúc ấy ngoài rừng vang lên tiếng rú thảm tiếp liền nhau nghe thật kinh tâm.

Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng Khâu Ngọc Anh vừa nói không sai. May nhờ Phương Đạt bắt chàng ngồi chờ ở đây nay qua Khâu Ngọc Anh mới biết cách thu linh khí của Thiên Tái Thần Độc nếu chàng chẳng biết làm gì nữa.

Chợt nghe Đoạt Mệnh Thần Y nói to:

- Bình nhi, Nhượng nhi không được vào, cứ để cho các vị tiền bối ở Tuyết Sơn hạ thủ trước.

Mã Minh Tích cười hô hô nói:

- Được Dương huynh nhường nhịn, chúng ta hạ thủ thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng nói:

- Người của Hàn Sơn phái rất lợi hại, lại có Thiên Môn Trận chỉ e Thiên Tái Thần Độc nguy mất.

Khâu Ngọc Anh cười đáp:

- Huynh nên biết rằng Đoạt Mệnh Thần Y rất gian xảo, thực tình hẳn không phải quát thuộc hạ lùi lại là do nhường nhịn đâu. Nếu huynh yên tâm thì chúng ta cứ ra ngoài rừng xem thì biết.

Hai người ra bìa rừng xem, thấy ngay trên bãi đất trước đây Lâm Đoàn Nghĩa vừa đứng, người của Hàn Sơn phái gồm mười sáu tên cung trang thiếu nữ và Thiên Ma Bát Cơ chia làm ba tổ dàn thành trận thức vây lấy Thiên Tả Thần Độc vào giữa.

Mã Minh Tích và bốn lão nhân đứng một đầu chỉ huy trận, ngoài ra còn có Mã lão nhị Mã Minh Thạch và lão tam Mã Minh Sơn không biết đến lúc nào.

Cửu U Quý Mẫu xe kiệu tán lọng và tám tên tùy nữ đứng sang một bên.

Con linh hầu to gấp rưỡi người thường, lông vàng rực, vừa thở hồng hộc vừa nhe ranh múa vuốt gầm gừ trông rất ghê rợn. Tuy vậy xem ra nó đã kiệt sức đi nhiều.

Rải rác có tới hai chục tử thi nằm khắp bãi.

Bên ngoài vòng cách bốn năm trượng có ba thiếu nữ khoanh tay đứng nhìn vẻ bàng quan.

Cách xa một quãng nữa tới Đoạt Mệnh Thần Y Tử Nhiễm Khách và Trần gia nhị lão, ngoài ra còn có hai lão nhân mà Lâm Đoàn Nghĩa chưa gặp và mười mấy tên bịt mặt.

Vi Công Bình và một thiếu niên khác đứng sau Đoạt Mệnh Thần Y, chắc đó là Đồng Công Nhượng.

Lâm Đoàn Nghĩa biết trong số này có kẻ giả mạo mình gây án trong giang hồ mấy tháng nay từ đó giang hồ mới gọi chàng bằng danh hiệu Phan Diện Độc Lang.

Giá như lúc khác thì gặp cừu nhân nhất định chàng đã liều mạng, nhưng tình cảnh lúc này buộc chàng phải nhịn lại, cùng Khâu Ngọc Anh hướng chú ý sang Thiên Tả Thần Độc.

Con vật giương đôi mắt phát ra những tia sáng vàng chói nhìn đám cao thủ Hàn Sơn phái vây quanh chẳng chút sợ hãi.

Từ khi lên đỉnh núi Bái Nguyện bị quần hùng vây đánh nó nổi hung tính thỉnh thoảng miệng gầm gừ.

Nó nhảy mấy vòng để thăm dò địch nhân rồi chợt gầm lên một tiếng nhảy bổ vào tổp thiếu nữ bên trái.

Lập tức một tên bị nó chộp trúng ném lên trời, gan ruột lòi ra, máu rắc vung vãi nhìn phát ón.

Bảy tên còn lại hốt hoảng lùi lại hai bước.

Mã Minh Tích đứng đầu trận chỉ huy thấy vậy quát lên:

- Kẻ nào làm rối loạn trận pháp đều bị trảm.

Bọn thiếu nữ liền tiến vào giữ nguyên vị trí.

Nghe tiếng quát Thiên Tải Thần Độc liền chồm hai bước tới gần Mã Minh Tích vung tay chop tới.

Lão này quát to một tiếng cùng sáu lão nhân khác nhất tề vung chưởng đánh ra.

Hợp chưởng của bảy lão nhân có lực bài sơn đảo hải làm con linh hầu bụi bắn lên cao tới bảy tám trượng.

Nhưng thân thể nó rắn như thép chẳng tư hào tổn thương, từ trên không đảo người rơi xuống ngay trong đám thiếu nữ đứng chiếm góc trận bên phía hữu đưa hai tay dài ngoằng chop ra...

Tám thanh kiếm đồng thời vung lên nhằm vào đầu ngực nó mà đâm chém nhưng đều bật ngược trở lại.

Thiên Tải Thần Độc chop thêm hai thiếu nữ ném lên trời.

Công lực của con linh hầu này quả thật kinh nhân, chỉ cần vung tay hai thiếu nữ liền bị bắn tít lên cao mười mấy trượng rú lên thảm thiết.

Thiên Tải Thần Độc lại chop được một tên khác, cầm hai chân giựt mạnh xé cô ta thành hai mảnh.

Bọn kia không còn hồn vía nào nữa quay đầu chạy vào rừng.

Mã Minh Tích quát lên:

- Đứng lại.

Nhưng đứng trước sự sống và cái chết mười mười thấy đồng bọn chết thảm như vậy ai còn nghe lệnh hần?

Mã Minh Tích nhảy ba bước đuổi kịp thiếu nữ sau cùng vung chưởng đánh ra.

Chỉ nghe bình một tiếng nhưng không phải thiếu nữ bị giết mà là Mã Minh Tích bị bật lùi lại ba bước.

Hần định thần nhìn lại thấy đối phương là một thanh y thiếu nữ mới mười bảy mười tám hừ một tiếng hỏi:

- Tiên tỳ kia sao dám ngăn cản lão phu?

Thiếu nữ không ai khác chính là Khâu Ngọc Anh.

Vì biết giữa sư phụ và Cửu U Quỷ Mẫu có mối bất hoà, Khâu Ngọc Anh chẳng cần kiêng kỵ trả lời ngay:

- Mã lão đại, ta làm thế là do hảo ý đấy. Nếu ngươi không mau lấy thì nội đan tất sẽ rơi vào tay người khác.

Đoạt Mệnh Thần Y cười kha kha nói:

- Tiên hạ thủ vi cường nhưng Hàn Sơn phái đã không làm được vì bị vỡ trận, nay đến Long Môn Thập Tam Hữu. Chúng ta đã vây chặt Thiên Tải Thần Độc lại rồi, ai muốn thì cứ nhảy vào vòng với nó đi.

Mã Minh Tích thấy Thiên Môn Trận đã vỡ, thế cô hơn trước biết rằng việc tranh đoạt không còn hy vọng gì nữa, cũng cười nói:

- Thôi được, Hàn Sơn phái nhường cho các ngươi để đáp lại ơn nhường nhịn lúc đầu.

Rồi cao giọng nói:

- Nhị đệ, tam đệ và chư vị hãy sang bên này.

Mấy lão nhân cũng có ý nghĩ như Mã Minh Tích hào khí chẳng còn, liền thu trận lui cả lại.

Long Tự Thập Tam Tôn xiết chặt vòng vây Thiên Tải Thần Độc.

Một tiếng lệnh vang lên hai mươi mấy cao thủ của Long Tự Thập Tam Tôn nhất loạt phát chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nghe âm thanh ong ong vang dội vào tai nhúc buốt liền vận Cửu Dã Thần Công đề kháng đồng thời nói với Khâu Ngọc Anh:

- Nguy rồi, Long Tự Thập Tam Tôn thi triển Âm Phách Suu Hồn chỉ sợ Thiên Tải Thần Độc không chịu nổi, cả muội cũng nên lùi lại bịt tai thật chặt mới được.

Khâu Ngọc Anh cười đáp:

- Thiên Tải Thần Độc công lực càng cao hơn chúng ta nhiều, huynh khỏi lo đi. Còn muội đã có cách.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Muội không sợ Âm Phách Suu Hồn sao?

- Có gì đáng sợ? Nếu mình không muốn nghe thì âm thanh đó chẳng lọt vào tai được.

Lâm Đoàn Nghĩa hiểu rằng nàng chỉ nói vậy thôi, kỳ thực sư phụ nàng là Lãnh Diện bà bà đã là muội muội của Cửu U Quý Mẫu thì quá hiểu võ học của Long Tụ Thập Tam Tôn còn sợ gì Âm Phách Sư Hồn nữa?

Nhìn vào đấu trường quả nhiên thấy Thiên Tái Thần Độc không bị ảnh hưởng gì còn chưởng phát ra đối với nó chỉ giống như gãi ngứa mà thôi.

Đột nhiên một trong Trần gia nhị lão quát lớn:

- Phía tây lùi lại.

Thiên Tái Thần Độc đang chạy về hướng tây bọn người của Long Tụ Thập Tam Tôn được Trần lão nhân cảnh báo lập tức cùng lùi lại giương tay phát chưởng.

Con linh hầu bị đánh bật vào giữa vòng.

Chợt mười mấy nhân ảnh gia nhập vào vòng chiến trong đó có Băng Nguyên Ngũ Tử.

Lâm Đoàn Nghĩa lo lắng nói:

- Anh muội, Băng Nguyên Ngũ Tử cũng đến sợ rằng Thiên Tái Thần Độc không thoát nổi đâu.

Khâu Ngọc Anh thần nhiên đáp:

- Huynh đừng lo rồi sẽ có người đến đối phó chúng?

- Ai vậy?

- Huynh quên có một nhân vật rất lợi hại đã tới đây ư?

- Hàn Thiết Lão Nhân đúng không?

Khâu Ngọc Anh gật đầu:

- Không sai.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nếu Hàn Thiết Lão Nhân xuất hiện thì nhất định Ngũ Nhạc Thần Hành và Phàn lão tiên bối cũng đến.

Băng Nguyên Ngũ Tử vừa đến tên cầm đầu nhìn lướt vào trường đấu đã vội kêu lên:

- Giang lão đừng giết nó.

Lời chưa dứt chợt thấy một đám ngân quang bay tới trùm lấy mười mấy tên Long Tự Thập Tam Tôn bịt mắt.

Đám ngân quang ào tới như một đám mây với tốc độ rất nhanh, lập tức vang lên tiếng rú thảm, mười mấy tên Long Tự Thập Tam Tôn bịt mắt tiếp nhau gục xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy cảnh đó ngạc nhiên hỏi:

- Anh muội có biết đó là vật gì không?

Khâu Ngọc Anh lắc đầu mắt vẫn chăm chú nhìn vào đấu trường.

Trên cầm đầu trong Băng Nguyên Ngũ Tử nhìn sang bọn người của Hàn Sơn phái ngạc nhiên hỏi:

- Mã đại ca, vì sao quý phái đứng bàng quan không phối hợp hành động với Long Tự Thập Tam Tôn?

Mã Minh Tích tức giận đáp:

- Giang lão lang bằm đã muốn độc chiếm thì cứ để chung chết.

Lão kia thuyết phục:

- Cầu chấp tiểu tiết làm gì? Chúng ta liên thủ thì ai cũng có lợi.

Chợt nghe con quái thú gầm lên một tiếng há miệng phun ra nội đan.

Chỉ thấy những tia kim quang phát ra bay vào một đám người gồm một lão nhân và mấy tên bịt mắt.

Bốn năm tên rú lên kinh hoàng ngã xuống giãy đành đạch.

Băng Nguyên Ngũ Tử thấy Thiên Tài Thần Độc phun nội đan ra liền xông tới.

Khâu Ngọc Anh quát lên:

- Hạ thủ.

Tiếng quát chưa dứt đã lao tới hiện trường xuất chưởng đánh lụi Băng Nguyên Ngũ Tử.

Lâm Đoàn Nghĩa cũng nhập trường Ngũ Hành Kim Kiếm và Minh Phủ Kim Tiền cùng phát tới bọn người bịt mắt.

Thêm bảy tám tên bị tiền kiếm xuyên tim gục xuống trong vũng máu.

Băng Nguyên Ngũ Tử sắp cướp được nội đan không ngờ bị một thiếu nữ xuất thủ cản lại để Thiên Tài Thần Độc nuốt vào mất, chợt thấy Lâm Đoàn Nghĩa đang thu về Ngũ Hành Kim Kiếm và Minh Phủ Kim Tiền tức giận quát:

- Tiểu tử ngươi sao dám đối địch với chúng ta?

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt đáp:

- Có gì mà không dám?

Dứt lời phất tay.

Băng Nguyên Ngũ Tử cười lên hô hố, mỗi tên lấy một quả cầu nhỏ ném vào giữa đám kim kiếm và kim tiền.

Vang lên một âm thanh chát chúa, mười đồng Minh Phủ Kim Tiền và hai mũi Ngũ Hành Kim Kiếm bị vỡ vụn thành muôn mảnh lá tả rơi xuống.

Bảo bối của sư môn bị huỷ Lâm Đoàn Nghĩa nổi giận rút gia mộc kiếm ra quát lên:

- Bọn yêu tặc xem kiếm.

Nhưng còn chưa kịp phát chiêu thì nghe trên không có tiếng gọi:

- Anh thư, Nghĩa ca, tiểu đệ đến đây.

Lời vừa dứt một nhân ảnh đáp xuống hiện trường.

Lâm Đoàn Nghĩa và Khâu Ngọc Anh vô cùng mừng rỡ, cùng kêu lên:

- Hoa đệ.

Người vừa xuất hiện chính là Khâu Ngọc Hoa bào đệ của Khâu Ngọc Anh, được Lãnh Diện bà bà gửi học võ nghệ ở một vị ỳ nhân.

Lâm Đoàn Nghĩa chỉ cần nhìn thân pháp siêu phàm của Hoa đệ cũng đủ biết võ công không kém gì mình.

Khâu Ngọc Anh nói:

- Chúng ta hãy diệt bọn ác ma xong rồi nói chuyện.

Khâu Ngọc Hoa dạ một tiếng rồi hướng sang bọn Đoạt Mệnh Thần Y nói:

- Giang lão tặc, ngươi đấu với thiếu gia mấy hiệp.

Đoạt Mệnh Thần Y nhìn mấy lão nhân kia nói:

- Vận khí của chúng ta không tốt, đi đâu cũng gặp bọn hậu sinh văn bối quấy phá. Cần phải thịt bớt đi vài tên mới lấy được nội đan.

Khâu Ngọc Hoa nói:

- Giang lão tặc, ngươi vừa ném khổ đầu của sư phụ ta, nay còn dám lên giọng khoác lác nữa sao?

Đoạt Mệnh Thần Y ngạc nhiên hỏi:

- Sư phụ của cậu tặc ngươi là ai?

- Chính là người đã đùa với ngươi trong Thạch động hôm trời mưa mười mấy ngày trước.

Đoạt Mệnh Thần Y kinh dị nói:

- Chung Nam lão quái?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Hoa đệ là truyền nhân của Ngũ Nhạc Thần Hành tiền bối, chẳng trách nào mà khinh công ảo diệu như thế?

Khâu Ngọc Hoa nhảy tới ưỡn ngực nói:

- Giang lão tặc, lấy binh khí ra mà chịu chết.

Đoạt Mệnh Thần Y đưa tay lên nói:

- Ngươi đã muốn chết thì đừng oán lão phu ỷ lớn hiếp nhỏ.

Lão chưa kịp động thủ thì trên không có người nói:

- Khoan đã, chúng ta cũng muốn xem náo nhiệt.

Lại ba thiếu niên nữa tiếp nhau sà xuống, Lâm Đoàn Nghĩa đến trước thiếu niên đi đầu hỏi:

- Sư huynh, sư muội đâu không thấy?

Phương Thông cười đáp:

- Ai thèm để ý đến nó làm gì mà biết?

Trên không lại thấy thêm mấy nhân ảnh lướt tới người đi đầu nhảy đến trước mặt Phương Thông trừng mắt nói:

- Rõ không biết xấu, không ai thèm để ý đến huynh thì có.

Người đó chính là Phương Đạt.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>